

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 22 października 2020 r.

DIH-3.709.35.2020.AB

DECYZJA DIH-III/35/2020

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.) w związku z art. 189k § 1 pkt 2-4, § 1 i § 3 pkt 1 i w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z dnia 4 września 2020 r., złożonego przez przedsiębiorcę Roberta Mareta, działającego pod nazwą: LOKATOR NIERUCHOMOŚCI Robert Maret w Pile, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2020 r. (sygnatura: D/PI.BN.8361.13.2020), na mocy której, przedsiębiorcy Robertowi Maretowi, działającemu pod nazwą: LOKATOR NIERUCHOMOŚCI Robert Maret w Pile, odmówiono udzielenia ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej poprzez umorzenie w całości lub częściach albo rozłożenie na raty administracyjnej kary pieniężnej w łącznej wysokości 14 754,51 zł (słownie: czternaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt cztery złote 51/100), do której uiszczenia przedsiębiorca został zobowiązany decyzją Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 3 lipca 2020 r. (sygnatura: D/PI.BN.8361.13.2020).

postanawia

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

W dniach 5 – 7 lutego 2020 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH” albo

„organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę działalności gospodarczej przedsiębiorcy: R. M., działający pod nazwą: (...)

Inspektorzy sprawdzali czy kontrolowany podmiot przestrzegał przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65 z późn. zm.) (zwanej dalej: „ustawą o gospodarce nieruchomościami”), w tym czy posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej (OC) za szkody wyrządzone w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami – stosownie do art. 181 ust. 3 ww. ustawy oraz czy kopia tej umowy stanowiła załącznik do zawieranych umów pośrednictwa nieruchomościami.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, w okresie od 28 czerwca do 15 listopada 2018 r. nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, za szkody wyrządzone w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

Decyzją z dnia 3 lipca 2020 r. (sygnatura: D/PI.BN.8361.13.2020) Wielkopolski WIIH wymierzył, na podstawie art.198d w zw. z art. 198c ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, karę pieniężną w wysokości 14 755,41 zł (słownie: czternaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złote 41/100), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 181 ust. 3 ww. ustawy, tj. niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z pośrednictwem w obrocie nieruchomościami.

Postanowieniem z 17 sierpnia 2020 r. Wielkopolski WIIH sprostował ww. decyzję, zastępując niewłaściwie wyliczoną kwotę kary administracyjnej tj. 14 755,41 zł, właściwą tj. 14 754,51 zł.

W dniu 16 lipca 2020 r. Wielkopolski WIIH otrzymał wniosek ww. przedsiębiorcy o rozłożenie na raty kary pieniężnej wymierzonej ww. decyzją z dnia 3 lipca 2020 r. W powyższym wniosku strona wskazała, że spółka w związku z wprowadzonymi ograniczeniami epidemicznymi, całkowicie zaprzestała prowadzenia działalności pośrednictwa. Jednocześnie strona wskazuje, że brak jakichkolwiek dochodów oraz konieczność ponoszenia stałych kosztów doprowadziło do bardzo trudnej sytuacji finansowej, która nie została zrekompensowana pomocą zaoferowaną w ramach środków publicznych. Przedsiębiorca wskazuje dodatkowo, że obecnie ponosi straty, które nie pozwalają na zapłatę wskazanej kary pieniężnej, a konieczność jednorazowej zapłaty całej kwoty, mogłaby zagrozić egzystencji strony. W powyższym wniosku spółka zwróciła się o:

- umorzenie w całości lub częściach, lub
- rozłożenie na 24 raty miesięcznie, kary pieniężnej orzeczonej ww. decyzją.

Pismem z 27 lipca 2020 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił stronę, że zostało wszczęte postępowanie administracyjne na wniosek przedsiębiorcy, w sprawie umorzenia w całości lub części, albo rozłożenia na raty administracyjnej kary pieniężnej w łącznej wysokości 14 754,51 zł wymierzonej decyzją z dnia 3 lipca 2020 r. (sygnatura: D/PI.BN.8361.13.2020).

W powyższym piśmie organ pierwszej instancji poinformował stronę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, które znajdują się w siedzibie WIIH w Poznaniu. Dodatkowo organ wskazał, że strona ma prawo składać wnioski dowodowe, w tym, przedstawiać dokumenty wykazujące ważny interes przedsiębiorcy, uzasadniający rozłożenie na raty kary pieniężnej tj. m.in. oświadczenie o sytuacji majątkowej strony łącznie z dokumentami obrazującymi jej sytuację materialną, harmonogram spłat łącznie z terminami ewentualnych rat, w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego zawiadomienia.

Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 20 sierpnia 2020 r. odmówił przedsiębiorcy R. M., działającemu pod nazwą: (...), udzielenia ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej poprzez umorzenie w całości lub w częściach albo rozłożenie jej na raty. Organ uznał, że argument strony o bardzo trudnej sytuacji finansowej, spowodowanej między innymi wprowadzonymi ograniczeniami epidemicznymi, nie wypełnia definicji „ważnego interesu strony”, w sytuacji, gdy pomimo odpowiedniego pouczenia przez organ, strona nie wykazała istnienia ważnego interesu.

Pismem z dnia 4 września 2020 r. R. M., działający pod nazwą: (...), zwany dalej: „przedsiębiorcą”, „stroną postępowania” albo „stroną”, złożył odwołanie od ww. decyzji do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej: „Prezesem UOKiK”. W odwołaniu tym strona wskazała, że jej zdaniem, żadne ze wskazanych we wniosku okoliczności nie zostały właściwie przeanalizowane i wzięte pod uwagę. Utrata dochodów w wyniku ograniczeń epidemicznych oraz konieczność ponoszenia stałych kosztów doprowadziło do bardzo trudnej sytuacji finansowej, która nie została zrekompensowana pomocą zaoferowaną w ramach środków publicznych. Przedsiębiorca wskazuje dodatkowo, że obecna sytuacja, w szczególności brak środków finansowych, nie pozwalają na zapłatę wskazanej kary pieniężnej, a konieczność jednorazowej zapłaty całej kwoty, mogłaby zagrozić egzystencji strony. W związku z powyższym strona wniosła o :

- uchylenie zaskarżonej decyzji i wydanie decyzji merytorycznej poprzez rozpatrzenie wniosku o umorzenie w całości lub częściach albo rozłożenia na raty administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie
- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Pismem z 2 października 2020 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie, przysługuje jej na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługujących uprawnień.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 7 Kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Wyrażona w powyższym przepisie zasada prawdy obiektywnej zobowiązuje organy administracji publicznej do ustalenia stanu faktycznego tak aby odpowiadał on rzeczywistości. Dopiero ustalony zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej stan faktyczny może stanowić podstawę rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej w myśl art. 77 § 1 Kpa, który zobowiązuje organ do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 189k Kpa § 1 organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

§ 2. W przypadku umorzenia zaległej administracyjnej kary pieniężnej umorzeniu podlegają także odsetki za zwłokę w całości lub takiej części, w jakiej została umorzona zaległa administracyjna kara pieniężna.

§ 3. Właściwy organ, na wniosek strony prowadzącej działalność gospodarczą, może udzielać określonych w § 1 ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) stanowią pomoc publiczną:
 - a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
 - b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,
 - c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenie inne niż wymienione w lit. a i b.

§ 4. W przypadku pomocy publicznej określonej w § 3 pkt 3 lit. a i b ulgi, o których mowa w § 3 pkt 2, mogą być udzielane, jeżeli w przepisach odrębnych zostały określone szczegółowe warunki udzielania tej pomocy, zapewniające jej zgodność z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.

§ 4a. Do pomocy publicznej, o której mowa w § 3 pkt 3 lit. c, przeznaczonej na restrukturyzację, stosuje się:

- 1) w zakresie warunków udzielania tej pomocy:
 - a) w przypadku przedsiębiorcy, wobec którego jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne - przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2019 r. poz. 243, z późn. zm.7)),
 - b) w przypadku przedsiębiorcy, wobec którego nie jest prowadzone postępowanie restrukturyzacyjne - przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 139a ust. 4 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne;
- 2) w zakresie trybu udzielania tej pomocy - przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 139a ust. 4 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne.

Z treści powyższego przepisu wynika, że w przypadku złożenia wniosku o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez stronę prowadzącą działalność gospodarczą, organ jest zobowiązany ustalić, czy ulga, o którą wnioskuje strona stanowi pomoc publiczną. W przypadku, gdy wnioskowana ulga nie stanowi pomocy publicznej organ może rozpatrzyć wniosek strony w oparciu o przesłanki art. 189k § 1 Kpa. Natomiast w przypadku, gdy wnioskowana ulga stanowi pomoc publiczną organ zobowiązany jest ustalić o jaki rodzaj pomocy publicznej wymieniony w art. 189k § 3 pkt 2 i 3 Kpa strona się ubiega i ustalić czy wnioskowana pomoc jest dopuszczalna.

W rozpatrywanej sprawie Strona we wniosku z dnia 4 września 2020 r. zwróciła się o umorzenie kary administracyjnej w całości lub części, lub rozłożenie na 24 miesięczne raty kary administracyjnej. W uzasadnieniu wniosku strona wskazała, że spółka w związku z wprowadzonymi ograniczeniami epidemicznymi, całkowicie zaprzestała prowadzenia działalności pośrednictwa. Jednocześnie strona wskazała, że brak jakichkolwiek dochodów oraz konieczność ponoszenia stałych kosztów doprowadziło do bardzo trudnej sytuacji finansowej, która nie została zrekompensowana pomocą zaoferowaną w ramach środków

publicznych. Przedsiębiorca wskazuje dodatkowo, że obecnie ponosi straty, które nie pozwalają na zapłatę wskazanej kary pieniężnej, a konieczność jednorazowej zapłaty całej kwoty, mogłaby zagrozić egzystencji strony.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego stwierdził, że organ I instancji nie sprostął wymaganiom wynikającym z art. 7 i art. 77 § 1 Kpa ponieważ w tej sprawie nie ustalił stanu faktycznego i w konsekwencji wydał decyzję z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Strona we wniosku o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej winna określić czy wnioskowana ulga nie stanowi pomocy publicznej czy stanowi pomoc publiczną i określić jej rodzaj. Przedsiębiorca we wniosku z dnia 16 lipca 2020 r. nie wskazał powyższej informacji. Ponieważ postępowanie w tej sprawie toczy się na wniosek strony Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej był zobowiązany do wyjaśnienia i ustalenia żądania przedsiębiorcy w tym zakresie. Jeżeli wnioskowana ulga miała stanowić pomoc publiczną, należało ustalić o jaki rodzaj pomocy chodzi i czy jest ona dopuszczalna.

Prezes UOKiK stwierdza, że organ I instancji nie poczynił ustaleń co do kwestii czy wnioskowana ulga nie stanowi pomocy publicznej czy też stanowi pomoc publiczną ze wskazaniem rodzaju pomocy publicznej, a zatem materiał dowodowy nie został zebrany w sposób wyczerpujący. Brak ustalenia stanu faktycznego sprawy w sposób odpowiadający wymogom zawartym w art. 7 i 77 § 1 Kpa uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do kwestii czy strona zasługiwała na udzielenie ulgi. Przeprowadzenie postępowania w powyższym zakresie przez organ odwoławczy stanowiłoby złamanie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, o której mowa w art. 15 Kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że zgodnie z art. 61 § 1 Kpa postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. Organ administracji publicznej nie jest uprawniony do swobodnego interpretowania żądania strony. O tym jaka jest treść żądania, która wyznacza przedmiot postępowania decyduje strona. Niedopuszczalne jest mieszanie trybów postępowania, tj. traktowanie postępowania wszczętego na wniosek, tak jak postępowania wszczętego z urzędu. W razie wszczęcia postępowania na wniosek, obowiązkiem organu administracji jest dokładne ustalenie treści żądania strony, która wyznacza rodzaj sprawy będącej przedmiotem postępowania. Organ związany jest tym żądaniem. Treść żądania wyznacza stosowną normę prawa materialnego lub normę prawa procesowego, która ma znaczenie dla ustalenia zakresu postępowania. Jeśli organ, do którego złożony został wniosek o wszczęcie postępowania ma wątpliwości co do tego, czego dotyczy wniosek - obowiązkiem tego organu jest podjęcie z urzędu czynności wyjaśnienia treści żądania strony. Organ orzekający nie ma prawa domniemywać woli wnioskodawcy co do tego w jakim trybie ma być prowadzone postępowanie. Żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego w określonym trybie obliguje organ do przeprowadzenia postępowania w powyższym trybie, a w razie wątpliwości sprecyzowanie

żądania należy do strony, nie zaś do sfery ocennej organu administracji (por. wyrok WSA w Warszawie sygn. akt VI SA/Wa 2419/10).

Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 79a Kpa w postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony. Komentowany przepis stanowi uszczegółowienie zawartej w art. 10 KPA zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, a konkretnie wynikającego z niej obowiązku umożliwienia stronie wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji. Na organ nałożony został dodatkowy obowiązek polegający na wskazaniu stronie zależnych od niej przesłanek, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z jej żądaniem. Jak wynika z uzasadnienia do ustawy wprowadzającej komentowany przepis, jego celem jest zmobilizowanie organów administracji do wnikliwego badania merytorycznej treści żądań strony na wszystkich etapach postępowania wszczynanego na żądanie strony i zapobieganie sytuacjom, w których strona dysponuje dodatkowymi dowodami na okoliczności istotne dla wykazania zasadności jej żądania albo może je łatwo uzyskać, a z powodu braku odpowiedniej wiedzy o potrzebnych dowodach bądź o sposobie oceny wcześniej przedstawionych dowodów – nie korzysta z takiej możliwości. (patrz komentarz do Art. 79a KPA red. Hauser 2020, wyd. 6/Elżanowski).

Przeprowadzając ponownie postępowanie organ I instancji powinien ustalić treść żądania strony w zakresie wnioskowanej ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej. Następnie przeprowadzić powinien postępowanie z zastosowaniem przepisów prawa właściwych ze względu na treść wniosku Strony.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
 4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2167); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Zastępca Dyrektora

Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/

(...)